

Fölzeng a világ

Pilinszky János írja *Harmadnapon* című versében: „És fölzeng a világ. // Mert megölhették hitvány zsoldosok, / és megszünhetett dobogni szive — / Harmadnapra legyőzte a halált.”

A köztudat a karácsonyt tartja a kereszténység legnagyobb ünnepének. Ez alakult át a szeretet, az ajándékozás ünnepévé szerte a világon, legalábbis az európai kultúrkörben. — Pedig valójában a keresztények, sőt az egész világ legnagyobb ünnepe a húsvét, akár tudomást veszünk róla, akár nem: ekkor vált teljessé az a szeretet, amely megnyilvánult Jézus életében és halálában. Feltámadásában szétrobbant a mulandóság börtöne, amely fogva tartja az anyagi világba, testébe bezárt embert.

A Megfeszített keresztje a szeretet és az elutasítás drámai összecsapásának örök jeleként vésődött belé az emberiség történelmébe. Ennyi is elég volna, hogy bizonyítsa Isten halálos szeretetét. A történet azonban itt nem ért véget. „Harmadnapra feltámadott az írássok szerint”, mondja Pál. Meghökkenítő az előjelzésekkel konkretizált pontos dátum, pedig a történelem legváratlanabb eseményét jelzi, amely szétfeszítette az idő kategóriáit. Jézusnak a haláltól immár mentes, új élete nem a mesék bizonytalan időtlenségében kezdődött el, hanem éppen itt, a mi történelmünkben. Nem mintha bárki is nyomon követhette volna ezt a áttörést a halálból az életbe: ez az esemény Isten történelméhez tartozik, akárcsak a megtestesülés. Mégis mindkettő — Krisztus belépése a világba és kilépése onnan — legmélyebb mélyéig átjárják életünket és történelmünket.

Jézus földi születésnapja, a karácsony az emberiség közkincsévé lett — égi születésnapja, a húsvét viszont mintha a hitben őrizné titkát. Pedig a benne kapott ajándék mindenkié, hitbéli hovatarozásától függetlenül. Segít abban, hogy leküzdjük „a végesség kétségbeesését” (Kierkegard): a félelmet a haláltól, az elmúlástól, attól, hogy az életünk értelmetlennek bizonyul. Aki Fiát feltámasztotta a halálból, az új, feltámadott testtel ajándékoz meg bennünket is.

A Feltámadott nem egyszerűen megszabadult a haláltól, hanem „foglyul ejtette”, és „zsákmányaként” magával vitte. „A győzelem elnyelte a halált”, kiált fel diadalmasan Szent Pál. A halálban az ember feladja az életét. Önmagunk elvesztése azonban fakadhat szeretetből is, válhatunk személyes ajándékká egymásnak. A Szentháromság benső életében a legszebb halál ösképét látjuk: a szeretetben való tökéletes odaajándékozottságot. Krisztus feltámadása megszünteti a halál gyötrelmét: lehetővé teszi, hogy testünk elvesztése a szeretet aktusává nemesedjék a hitben: hogy „belehaljunk” az örök életbe, a Szentháromság önfeléd, tökéletes szeretetébe.